

Elfelejtett kincsünk!

Mit is felejtettünk el? Egy olyan tájegységet, amelyet nem a meredek gerincek és folyamatos kaptatók jellemeznek, hanem inkább a lankás dombok és az állatvilág gazdagsága. Ez a Gödöllői dombság!

Miért érdemes felkeresni? Könnyen járható a kezdő kirándulók számára, hatalmas élmény lehet gyermekeknek, akik eddig csak állatkertben gyönyörködhettek vadon élő állatokban, és a nyugdíjas korúaknak is kellemes sétát és szép látványt kínál eme gyöngyszem. Közel van Budapesthez, így a fővárosi turisták számára is egyszerűen megközelíthető. Egyesületünk nemrégiben kirándult e ritkán járt tájon és csak ámult a csend, az érintetlenség és az érezhető energiák harmóniáján. Szinte érezni lehetett, ahogy életre kelt az erdő. Ha a dombságba indultunk kirándulni, szinte kötelező volt fényképezőgépet vinni magunkkal, hisz nem volt olyan eset, hogy ne találkoztunk volna vadakkal. Ez most is így volt. Kis csapatunk, a Porszem Közösségi Műhely szombat reggel indult a domonyvölgyi buszmegállóból, igaz hideg volt és fújt a szél, de mindenkit motivált a tudat: ma végre találkozhatok egy igazi, rácsok nélküli élőlényvel! Megérkezett mindenki, a hangulat prima volt, végre elindultunk felfedező utunkra. A táv tizenhat kilométer, a szintkülönbség minimális. Túránk első szakasza a 3-as út mellett indult, szerencsére ez csupán egy kilométert jelentett, innen rákanyarodtunk az erdei ösvényre, és itt a sárga illetve a zöld jelzést követtük. Az erdő bejáratánál található a zöld ház néven ismert erdészeti, ahol a vadállományt közvetlen közelből megcsodálhattuk, köszönhető az ide telepített etetőnek. Ez a terület tájvédelmi körzet, és számos alkalommal lezárt, még a turisták előtt is. Engedély kellett ahhoz, hogy beléphessünk a túraútvonalra. Ezt előzetesen kértük az erdészeti vezetőjétől, aki készségesen kiállította és elküldte postán a papírokat. Tehát nem adódott több akadály, végre beléphettünk a rezervátumba.

Tovább kajtattunk a (zöld és a sárga) jelzések mentén, amelyek rövid szakaszon még együtt haladtak.

Hamarosan elértünk egy elágazáshoz, ahol kettévált a már említett két jelzés, mi a sárga vonalán folytattuk bandukolásunkat. Kis kaptató után felértünk a Látó- hegyre, ahonnan – ahogy a neve is utal rá –, csodálatos látkép fogadott minket. Az idő kristálytisza volt, így láthatóvá vált előttünk Máriabesnyő, amely Gödöllő külső területén található. Röpké nézelődés után barangoltunk tovább az Erzsébet pihenőig. Erre a helyre járt feltöltődni Sziszi királynő is, erről emléktábla tanúskodik. Tízórainkat gyorsan elfogyasztottuk, lévén a szél egyre viharosabbá vált, és igyekeztünk gyorsan továbbállni, hisz nem akartunk idő előtt odafagygni. Bakancsunk a kék jelzésen csoszogott tovább, lassan elértünk túránk feléhez. Itt úgy döntöttünk, letérünk a hivatalos jelzésről egy kis kaland reményében.

Bekanyarodtunk hát egy csapáson a Sirkúti- forrás felé, pár száz méter megtétele után - láss csodát - belebotlottunk öt-hat hatalmas vaddisznóba, lefényképezni esélytelen próbálkozás, hisz nem voltak kikötve, de aki láthatta őket, maradandó élményben részesült. Felocsúdni sem volt időnk, rögtön megjelent egy kisebb gímszarvas csapat. Sajnos gyorsan odébbálltak. A távolból lövéseket hallottunk, túravezetőnk jobbnak látta visszatérni a járt útra, ki tudja, hátha vadnak néznek minket. Túl az első igazi élményen gyalogoltunk tovább egészen a Szkíta halomsírokig, amely ősi temetkezési hely volt, odaérve kis dombocskákat láthattunk, még tábla sem jelezte a temetkezési hely emlékét. Folytattuk utunkat az ebédlő-úton, míg el nem értünk a zöld jelzésig. Itt elkezdődött kálváriánk, eltévedtünk, ezt viszonylag gyorsan észrevettük, ám közben újabb élménnyel gazdagodtunk – igaz, negatív- élménnyel, a kedves vadásztársadalom egy része, miután kilövődözte magát, sajnos ott felejtette a lövedékből

hátra maradt hüvelyhegyeket, pár száz méteren mintegy száz hüvely díszítette az amúgy gyönyörű területet. Végre visszatértünk a zöld jelzésre, mindenki bízott benne, hogy újra nem tévedhetünk el. A következő szakaszon ismét szép terepen vezetett túránk, csodálatos szurdokban haladtunk tovább, fotós társaink megállás nélkül csattogtatták gépeiket, a fény játékát megörökítve. Néhányan közülünk felmásztak a szurdok szélére, és onnan csodálták a szép idomokat. Elhagyva a Kis –Halál völgyet egy tisztásra értünk, a szél egyre csak fúj, s figyelmünk is egyre csak lankadt. Egyik társunk újabb vadakat pillantott meg, egy négyfős muflon-csapat állt előttünk. Megálltunk, próbáltuk lencsevégre kapni ezt a ritkán látható fajt. Szerencsére nem szaladtak el, sikerült pár távoli képet készíteni. Adrenalin-szintünk ismét megugrott, fotósaink hol jobbra, hol balra bevágtak az erdőbe, hátha sikerül találkozniuk még ezekkel, a csodálatos lényekkel. Sajnos elnyelte őket a sűrű erdő, nem jöttek vissza, de látványuk melegséggel töltött el bennünket. Lassan folytattuk felfedező utunkat, melyről azt hittük a végéhez közeledik. Újra eltévedtünk, – térképünk régi, túravezetőnk kicsit bohókás – a hangulat kezdett feszültté válni. Már senki nem tudta, hol vagyunk, merre járunk. Szerencsénkre az erdész kollégák kint dolgoztak, így volt kitől megkérdezni, hogyan tovább. Nagyon segítőkészek bizonyultak és útbaigazítottak minket. Visszamentünk hát jó néhány kilométert, már elfáradtak tagjaink és csonttá fagyott arcunkon a mosoly, míg végül visszatértünk oda, ahol elvesztettük a fonalat, rátaláltunk a helyes útra. Mindenki megnyugodott tudván, már nincs sok hátra. Körtúránk végén újra becsatlakozott brigádunk a sárga, illetve a zöld jelzés már ismert szakaszába. Elértük a zöld házat, sietősre vettük lépteinket, lévén kezdett sötétedni. Rövid idő elteltével megérkeztünk kiindulópontunkra, a domonyvölgyi buszmegállóhoz. Körtúránk tizenhat kilométer helyett huszonkettőre duzzadt, köszönhetően a két kis kitérőnek. Túravezetőnk több késsel a hátában és a kellemetlen érzettel szívében, oldván a hangulatot, rábeszélte mindenkit egy cukrászadalátogatásra. Szerencsére csapatunk elég összetartó, ezért mindenki jó ötletnek tartotta, végül is már mindegy volt. A nap hátralévő részének úgyszólván lóttek. Kikötöttünk hát a hévízgyörki cukiba, kiolvadtunk és kellemes hangulatban felváltva minősítettük, persze humorosan, drága vezetőnket.

Összegezve kirándulásunkat, számos élménnyel gazdagodtunk és nyilvánvalóvá vált, érdemes a Gödöllői dombság kincseit óvni és látogatni, hogy másoknak is megmutathassuk eme csodálatos tájegységet.

Dobos Csaba